

ZVESTOVANIE PÁNA C

Každý pútnik, ktorý navštívi v Galilei jedno z najväčších miest Izraela, je mesto Nazaret. Toto mesto by pre nás kresťanov nemalo žiaden význam, keby sa tam nestalo to, čo si môžeme na dnešnú slávnosť vypočítať od evanjelistu Lukáša. Pod kupolou baziliky sa nachádza jaskyňa, kde bývala Panna Mária a kde došlo k zvestovaniu tak, ako nám to opísal evanjelista. Takže už dve tisíc rokov v Cirkvi slávime túto slávnosť. Až do Druhého vatikánskeho koncilu sa táto slávnosť nazývala Zvestovanie Panne Márii. Dovtedy to bola mariánska slávnosť. Odvtedy sa tento sviatok preniesol z Panny Márie na jej Syna, aby bolo jasné, čo je podstatou Zvestovania. Podstata nie je v tom, že Pannu Máriu navštívil anjel, ale v tom, že sa nebeský Otec zamiloval nad svetom a poslal naň svojho Syna, aby tento ohlasoval evanjelium, a tak oznámil veľkú lásku Otca k ľuďom a vyrozprával všetko potrebné o nebeskom Otcovi. Syn Boží prišiel, aby napravil to, čo ľudia voči Bohu pokazili a aby – a to je najdôležitejšie – ľuďom umožnil stať sa synmi a dcérami nebeského Otca a dedičmi nebeského kráľovstva. Poznáme vetu z Ježišovho rozhovoru s Nikodémom, keď povedal: „*Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezhynul nik, kto v neho uverí, ale aby mal večný život*“ (Jn 3, 16).

Nie každý kresťan má možnosť navštíviť Nazaret a miesto Zvestovania, ale každý z nás, či dieťa alebo dospelý, alebo starý človek má úžasnú výhodu každý deň a celý život až trikrát denne si sprítomniť túto udalosť, ktorú dnes slávime a nemusí ani vycestovať do Nazareta.

Ako? Na to máme vzácnu modlitbu, ktorú, myslím si, každý z nás pozná a je to modlitba Anjel Pána. Rozhodol som sa, že sa s vami, milí čitatelia, podelím o to, ako táto modlitba vznikla a aký význam má pre nás pre každého.

Vznik tejto modlitby sa datuje do obdobia okolo roku 1000 nášho letopočtu, keď jej prvým koreňom bolo občianske večerné zvonenie, ktoré slúžilo na to, aby si ľudia po namáhavej práci odpočinuli, aby z bezpečnostného dôvodu pozhasínali ohne a zatvorili mestské brány. Od roku 1061 vzniklo cirkevné nariadenie, aby ľudia toto večerné zvonenie pokladali aj za výzvu na večernú modlitbu Otče náš, nie Zdravas Mária, lebo túto modlitbu ešte nepoznali.

Druhý koreň tejto modlitby pochádza z benediktínskych kláštorov, kedy rehoľníci pri hlase zvona sa mali pomodliť večernú modlitbu pred spaním. V 13. storočí františkáni pred modlitbou kompletória mali trikrát pozdraviť Pannu Máriu z evanjelia, a to anjelovým pozdravom. Bola to vlastne prvá polovica dnešného Zdravas až po meno Ježiš, lebo meno Ježiš sa ešte vtedy v tejto modlitbe nepoužívalo. Tento zvyk sa veľmi rýchlo rozšíril po všetkých františkánskych kláštoroch a zároveň bolo nariadené večer trikrát zvonit' a pri každom zvonení sa pomodliť Zdravas, samozrejme len tú prvú polovicu modlitby. Toto večerné zvonenie sa rýchlo rozšírilo po celej Európe, kedy si veriaci kľakali na kolena a modlili sa tri razy Zdravas Mária. Pravdaže, nebola to ešte úplná modlitba Anjel Pána, lebo chýbala druhá časť a chýbali aj charakteristické antifóny ako: Anjel Pána zvestoval P. Márii, Hľa, služobnica Pána a Slovo Telom sa stalo... No a tiež chýbala záverečná modlitba.

Dôležité je, že začiatkom 14. storočia sa začalo zvonit' aj ráno a na konci toho istého storočia už aj na poludnie. Hoci večerné a ranné zvonenie malo ešte akoby stále občiansky zvyk, poludňajšie nemá už nijakú náväznosť na tento zvyk. Poludňajšie zvonenie bolo nariadené synodou v Prahe v roku 1386 a bolo prikázané len na každý piatok, lebo malo ľuďom pripomenúť Ježišovo utrpenie. Toto poludňajšie zvonenie sa neskôr rýchlo rozšírilo na každý deň, kedy to tiež bola výzva k modlitbe. Od 15. storočia sa v Európe už takmer všade zvonilo trikrát denne na česť Panny Márie.

Konkrétne od roku 1577 historicky je známe, že pred Zdravasmi (tu pripomínam, že vtedy už bola kompletná modlitba Zdravas Mária) sa používali aj dnešné tri antifóny. K úplnej modlitbe Anjel Pána, ako sa ju modlíme dnes, chýbala záverečná modlitba a pred ňou verzikulum.

Ako vznikla záverečná modlitba? Na mnohých miestach v Cirkvi sa odporúčala prax spájať na večerné pozdravenie Panny Márie s pripomienkou Božieho vtelenia, (Bože, z anjelovho zvestovania vieme...), poludňajšie s pripomienkou Ježišovho utrpenia (...aby nás jeho umučenie a kríž...), a ranné Anjel Pána s pripomienkou Ježišovho zmŕtvychvstania (...priviedli k slávnemu vzkrieseniu). Takto sa mariánska modlitba Anjel Pána obohatila o významný kristocentrický charakter. A tak si záverečnou modlitbou pripomíname, a to je veľmi dôležité, Ježišovo vtelenie, utrpenie a slávne vzkriesenie.

Pápež Benedikt XIII. v roku 1724 ustanovil formu tejto modlitby tak, ako ju poznáme dnes a spojil ju s odpustkami. (J. Vrablec, Nemusím sa je báť).

Ešte by som toho mohol veľa popísať na tému modlitby Anjel Pána, ale aspoň takto vás chcem, milí čitatelia povzbudiť, aby ste si zamilovali túto modlitbu a radi sa ju modlili. Nájdite si čas, hoci viem, že ho niekedy máte málo. Takto sa v duchu prenesiete do Nazareta, najmä tí, ktorí ste tam boli. Dobré je, keď na poludnie si na dve minúty prerušíte prácu s cieľom pomodliť sa Anjel Pána a taktiež ranné aj večerné Anjel Pána bude vynikajúco prehlbovať vašu mariánsku úctu. Táto modlitba vás bude znova a znova odovzdávať do Máriiných pomocných rúk, aby dvíhala vaše mysle k Pánu Ježišovi a jeho nebeskému Otcovi.

Pripravil Martin Mojžiš, sprievodca pútnikov.